

[Johan Asmussen.]

havde og har en sympati for denne tanke, så, skal vi sige overfladisk, som den hidtil er udkastet, er det ikke, fordi jeg drømmer om, at der skulle ske noget skår i det, som hr. Ib Thyregod med rette fremhævede, at grundlaget for samhandelen og samfundslivet her i Danmark må være aftalers forbindende kraft. Efter min mening — og for øvrigt ikke alene efter min mening — er diskussionen om dette spørgsmål kommet ind i et skævt spor; der er intet menneske, der har tænkt sig at rokke ved princippet om aftalers forbindende kraft, men man må se på, hvad indholdet er i de aftaler, som det drejer sig om.

Spørgsmålet er nærmere uddybet i en kronik for nylig af dommer Lund-Andersen i Berlingske Aftenavis den 5. april. Lund-Andersen har beskæftiget sig med dette spørgsmål siden 1939, og han ridser i denne kronik op, hvordan udviklingen eller den manglende udvikling har været med hensyn til dette problem. Han nævner her — jeg går ud fra, at det netop er de ansete jurister, som fru Lis Groes refererede til — at tanken bl. a. har fået støtte fra højesteretsdommer Tamm, fra nuværende vicepræsident i sø- og handelsretten Topsøe-Jensen og, så vidt jeg forstår, i virkeligheden også hos nu afdøde højesteretspræsident Drachmann Bentzon. I øvrigt er jeg klar over, at tanken bearbejdes i de øvrige nordiske lande. Jeg er derfor enig i, at spørgsmålet ikke bør „cool down“; det bør vel henskydes til behandling for et nordisk forum; jeg håber, det vil ske, og jeg tror, at når man dér får diskussionen drejet ind på et rigtigt og et sagligt spor uden alle de misforståelser, man har boltret sig i, vil man forhåbentlig komme frem til noget, der kan være rigtigt og nyttigt, uden at gå længere, end der er trang til.

Jeg forstår, at dette var det væsentlige, man har beskæftiget sig med under udvalgets arbejde. Det andet punkt, altså hr. Poul Dams ændringsforslag, kan jeg beklageligvis ikke betragte som synderlig væsentligt. Jeg skal ikke gå dybere ind på det, men

nøjes med at sige, at jeg har indtryk af, at hr. Poul Dam ikke har snakket ret meget med jurister om det, som han her vover sig ind på; jeg tror, at næsten enhver jurist — og da navnlig praktiserende, hvad enten de praktiserer på den ene eller den anden side af skranken — ville have prøvet på at forklare hr. Poul Dam, at det, han her er inde på, med et mildt ord ikke er synderlig praktisk. Vi må altså stemme imod ændringsforslag nr. 1.

Ved første behandling gav jeg udtryk for, at vi i mit parti ikke har nogen tiltro til, at den virkning, som lovforslaget tilsigter, virkelig kan effektueres, at vi mener, de uheldige følger, som loven vil have både for forbrugere og for handlende, navnlig de mindre erhvervsdrivende, vil være af større vægt, og at vi derfor er yderst betænkelige ved at følge det fremsatte lovforslag. Disse betænkeligheder har vi i mindst lige så høj grad i dag, og vi vil derfor undlade at stemme for lovforslagets vedtagelse. At vi naturligvis kan tiltræde ændringsforslag nr. 2 med hensyn til datoen, er en selvfølge.

Niels Westerby: Det ændringsforslag, der er stillet af hr. Poul Dam, vil liberalt centrum anbefale at man stemmer imod. Hr. Poul Dams ændringsforslag går ud på, at man ikke kan få fogdens medvirken, hvis ikke afbetalingskontrakten er indgået på sælgerens bopæl. Nu er det jo en klar regel i dansk ret, at fogder ikke må medvirke til noget som helst, uden at det juridiske grundlag ligger helt og aldeles klart. Jeg tror, at hr. Poul Dam må erkende, at i mange tilfælde vil der opstå diskussioner om, hvor afbetalingskontrakten er indgået. Sælgeren vil hævde det ene, og køberen vil hævde det andet, og i sådanne tilfælde er fogden simpelt hen forpligtet til at afvise sagen. Vedtagelse af ændringsforslaget vil skabe uklarhed og betyde en undergravning af selve fogedinstitutionen, som ingen kan være tjent med. Jeg vil anbefale, at man stemmer imod dette ændringsforslag.

Spørgsmålet om en fortrydelsesparagraf